

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 98.768 van 10 september 2001
in de zaak A. 94.224/XIV-3564.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat S. LAUWERS,
 kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
 Opperstraat 95

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Somalische nationaliteit, op 2 augustus 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 januari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 juni 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 5 juni 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK die, loco advocaat S. LAUWERS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 29 december 1999 en zich vluchteling verklaart op 6 januari 2000; dat op 13 januari 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 13 juni 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die luidt als volgt:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat betrokkene het niet erg aannemelijk maakt dat hij tot de minderheidsclan Sure behoort. Zo verklaarde hij pas in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (ingevuld dd. 23 februari 2000, punten 10 en 24) voor het eerst dat hij Sure is en dat hij omwille van het behoren tot deze etnische minderheid problemen heeft ondervonden in Somalie. Verder vermeldde betrokkene in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (bijlage) dat zijn beide ouders tot de Sure-clan behoren, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaart dat zijn moeder Hawiye Abgal is.

Bovendien vermeldt betrokkene pas voor het Commissariaat-generaal en in de geschreven verklaring (dd. 25 februari 2000) die hij tijdens het verhoor in dringend beroep voorlegt, voor het eerst het vermeende bezoek van de SSA-militie op 5 november 1999, hun vraag zich bij hen aan te sluiten, de mishandeling van zijn ouders, zijn ontvoering, zijn opsluiting en zijn vrijlating na het betalen van losgeld op 26 november 1999. Ook van de vermeende inval van militeleden die naar hem op zoek waren op 28 november 1999 in zijn ouderlijke woning en het feit dat hij na zijn vrijlating onderdook tot zijn vertrek uit Somalië, maakt hij slechts tijdens het verhoor in dringend beroep voor het eerst enig gewag. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoor van dd. 6 januari 2000) had betrokkene enkel melding gemaakt van de algemene oorlogstoestand in Somalië en de moord op zijn vader in november 1999. Verder stelde hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken het land te hebben verlaten ‘omdat er geen toekomst meer is in Somalië’. Op de vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken naar eventuele aanslagen op zijn lichamelijke integriteit vermeldde hij enkel dat hij in 1991 werd geslagen (cfr. punt 45) en op de vraag of hij werd opgesloten, antwoordde hij ontkennend (cfr. punt 44). De verklaring van betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat hij wel degelijk over zijn persoonlijke problemen vertelde tijdens het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken, kan gezien de sterk uiteenlopende versies en het feit dat betrokkene pas voor het Commissariaat-generaal essentiële gebeurtenissen, die de directe aanleiding van zijn vlucht of vertrek uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest, vermeldt, niet ernstig worden genomen en doen aan de oprechtheid van zijn beweringen twifelen. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat betrokkene ook in zijn verzoekschrift ter instelling van een dringend beroep (dd. 18 februari 2000) op geen enkele wijze eventuele opmerkingen maakte over het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Hoedanook is betrokkene niet in het bezit van enig document (zelfs geen instapkaart of bagageticket) dat een controle van zijn reisweg mogelijk maakt. Aangezien het hier gaat om een intercontinentale vliegtuigreis en een treinreis, getuigt dit van een gebrek aan

medewerking om zijn reisweg vast te stellen en houdt dit diengevolge eveneens een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Het Somalische geboortecertificaat, dat door betrokkene wordt voorgelegd ter ondersteuning van zijn relaas, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen, gezien zijn identiteit niet in vraag wordt gesteld. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat betrokkene het bezit van dit document pas in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de eerste keer vermeldde, en hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel document kon voorleggen.

Tenslotte bevat het verzoekschrift van betrokkene geen enkel ander element dat vermog de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 13 januari 2000.”;

Overwegende dat hij deze beslissing steunt op zowel het bedrieglijk als het kennelijk ongegrond karakter van de asielaanvraag van de verzoekende partij;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel ontwikkelt, bevattende twee onderdelen; dat het tweede onderdeel ervan luidt als volgt:

“SCHENDING VAN DE HOGERVERMELDE BEPALINGEN-MANIFESTE APPRECIATIEFOUTEN

Verzoeker heeft te goeder trouw zijn verhaal (...) gedaan, zowel tijdens het eerste interview, als tijdens het onderzoek voor de Commissaris-Generaal, doch nu werd hij door de Commissaris Generaal zonder meer als een fraudeur gebrandmerkt, terwijl hier geen enkel objectief element voor in het dossier zit.

Het tweede interview duurt altijd langer dan het eerste, zodat er überhaupt meer informatie naar boven komt, zeker in dit geval.

Het mag toch niet zijn dat de Commissaris Generaal zich gaat steunen op verklaringen die werden afgelegd tijdens het interview door de dienst vreemdelingenzaken om aanvragen bedrieglijk te verklaren, zonder dat de omstandigheden waarin die verklaringen werden afgelegd werden gecontroleerd.

Minstens zit hier een schending in van het principe van de dubbele aanleg, want op deze manier heeft het niet veel zin om beroep aan te tekenen tegen de eerste weigeringsbeschikking.

In casu verliep het eerste interview zonder tolk, en op een onevenwichtige wijze.

De bestreden beslissing geeft hier zelf een treffend voorbeeld van, nu zij stelt dat pas bij het invullen van de vragenlijst van het commissariaat-Generaal naar boven kwam dat verzoeker tot de minderheid Sure behoort.

Dit mag toch minstens een indicatie zijn dat de vraag naar de etnische afkomst tijdens het eerste interview niet eens gesteld werd!!!

Van een overheidsinstantie als de dienst vreemdelingenzaken mag men toch een beetje sérieux vragen, zeker bij de behandeling van complexe dossiers.

Op pagina twee van de bestreden beslissing gaat het alzo verder, en men leest met alle gemak tussen de regels door dat verzoeker niet heeft mogen uitpraten, en zijn volledige verhaal doen tijdens het eerste interview.

Fout van de Commissaris Generaal is dat hij daarop doet alsof er niets aan de hand is, om dan de contradicties, gebrek aan medewerking en fraude te gaan distilleren.

Na het eerste dovemansgesprek kwam dan de fameuze vragenlijst voor de bepaling van het statuut van politiek vluchteling, doch vanaf nu moge het erga omnes duidelijk zijn dat die vragenlijst enkel tegen de vluchteling gebruikt, zonder dat deze laatste daar ook maar enig recht uit kan putten.

De vragenlijst is derhalve een deloyaal en oneerlijk middel om informatie te vergaren, en asielaanvragers moeten verwittigd van het feit dat de informatie enkel tegen hen zal gebruikt worden, en ze zouden eveneens moeten verwittigd worden van het feit dat ze het recht hebben om de vragenlijst niet in te vullen.

Zoals het er nu aan toe gaat, gaat men op korte termijn naar situaties waar echte fraudeurs bevoordeeld worden ten opzichte van verzoekers te goeder trouw, zoals verzoeker.

Verzoeker uitte dan zijn reserves tijdens het interview voor de Commissaris Generaal, doch werd wederom wandelen gestuurd.

De Commissaris Generaal die een onafhankelijke instelling behoort te zijn, 'dekt' het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing, door te stellen dat verzoeker zijn reserves schriftelijk had moeten uiten in het verzoekschrift tot Dringend Beroep, er aldus aan voorbijgaand dat het beroep één en ondeelbaar is.

Dit alles is des te vreemder nu er eenduidige, en gelijklopende verklaringen werden afgelegd over de gevolgde reisweg, de interventie van een 'passeur' die achteraf de papieren van verzoeker heeft ingehouden, en vooral het feit dat de identiteit en dus ook de Somalische afkomst van verzoeker niet in twijfel werd getrokken.

Het enige probleem dat blijft is de hernomen Hawiye afkomst van de moeder van verzoeker, terwijl het hier een materiële vergissing betreft, nu de moeder van verzoeker van Sure-afkomst is, en weliswaar de grootmoeder langs moederzijde van Hawiye-afkomst.

De kwade trouw schuilt derhalve niet bij verzoeker.

De voorliggende gegevens maken aldus duidelijk dat de asielaanvraag slechts met miskenning van de elementen van het dossier als bedrieglijk kon worden bestempeld, ofnog dat niet de juiste vragen werden gesteld opdat verzoeker maar een kans zou maken dat zijn asielaanvraag positief bejegend zou worden.”;

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij in dit onderdeel van het enig middel in wezen aanvoert dat de beslissing van de commissaris-generaal dat de aanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is, artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 1.2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 miskent en manifeste appreciatiefouten omvat;

2.1.3. Overwegende dat in de mate dat de verzoekende partij zich steunt op de schending van “het principe van dubbele aanleg”, de Raad geen dergelijk principe bekend is; dat dit subonderdeel juridische grondslag mist;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede onderdeel van het middel in essentie betoogt dat de commissaris-generaal de door haar aangevoerde bepalingen miskent door zich te steunen op verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd tijdens het interview door de dienst Vreemdelingenzaken om de aanvraag als bedrieglijk te verwerpen, zonder dat de omstandigheden waarin deze verklaringen werden afgelegd werden gecontroleerd, terwijl dit interview het voorwerp is van kritiek;

Overwegende dat, wat dit onderdeel van het enige middel betreft, uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij de dienst Vreemdelingenzaken in een door haar ondertekende verklaring als ‘ta(a)l(en) van oorsprong, ‘Engels-Somalisch’ opgeeft; dat deze verklaring in het Engels werd opgenomen; dat eveneens uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij voor de dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat het verslag

van haar verklaring overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft gegeven; dat zij voor de commissaris-generaal verklaart door de dienst Vreemdelingenzaken te zijn geïnterviewd 'over de weg en geboortedata en zo' en voor de dienst Vreemdelingenzaken haar 'problemen' te hebben verteld, maar dat in de 'negatieve beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken' werd gezegd 'dat (zij) geen persoonlijke problemen' had; dat verder uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich tegenover de commissaris-generaal beklaagt over de door de minister van Binnenlandse Zaken gemaakte interpretatie en kwalificatie van de door haar tijdens het interview door de dienst Vreemdelingenzaken opgesomde problemen als 'geen problemen (zijnde) die alleen op hem specifiek betrekking hebben (of)(...) behoren (...) tot de criteria op basis waarvan bescherming, zoals voorzien in de Conventie van Genève, toegekend kan worden aan een persoon', en niet over het feit dat de dienst Vreemdelingenzaken de door haar genoemde problemen niet zou hebben opgetekend; dat derhalve, gelet op deze uit het administratief dossier blijkende gegevens, de commissaris-generaal naar recht en redelijkheid kon steunen op de verklaringen van de verzoekende partij die werden afgelegd tijdens het interview door de dienst vreemdelingenzaken om de aanvraag als bedrieglijk te verwerpen; dat het tweede onderdeel van het enige middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste onderdeel van het enig middel in wezen aanvoert dat de beslissing van de commissaris-generaal dat de aanvraag van de verzoekende partij kennelijk ongegrond is, het artikel 52 van de vreemdelingenwet en van het artikel 1.2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 miskent; dat zij aanvoert dat zij voldoet aan de eisen van de begrippen 'vluchteling' en 'vrees' en dat zowel objectieve als subjectieve elementen een meer dan duidelijke aanwijzing geven omtrent het gegrond zijn van de (redelijke) vrees voor vervolging in hoofde van de verzoekende partij,

Overwegende dat uit het onderzoek van het tweede onderdeel blijkt dat de verzoekende partij geen gegrond middel heeft ingebracht tegen de bestreden beslissing waar deze besluit tot het bedrieglijk karakter van de asielaanvraag; dat de kritiek van de verzoekende partij in het eerste onderdeel van haar enige middel zich derhalve richt tegen een overtollig motief, daar de vaststelling van het bedrieglijk karakter van de asielaanvraag volstaat om de beslissing tot verblijfsweigering besloten door de minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen, derwijze dat, mocht deze kritiek gegrond zijn, ze de wettigheid van de bestreden beslissing niet vermag aan te tasten;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien september tweeduizend en één, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.